

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/84/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011026
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2121011026.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému N. I., pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 24.08.2021 pod sp. zn. 15T/12/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.11.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného N. I., nar. XX.XX.XXXX v K., a okresného prokurátora z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného N. I. vinným v bodoch 1/ a 2/ pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g) Trestného zákona, a v bode 3/ pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že
v bode 1/

dňa 04.03.2021 v čase asi o 14.58 hod. prišiel do predajne Billa na Ul. F. Urbánka č. 11 v Trnave, kde si v priestoroch predajne vložil do nákupnej tašky a svojho ruksaku tovar, a to 96 ks balení čokolády zn. Merci 250g v celkovej hodnote 306,24 EUR, následne si ruksak dal na chrbát a spolu s nákupnou taškou, držiac túto v náručí, takto prešiel k oddeleniu so zeleninou a ovocím, kde počkal na otvorenie vstupných dverí iným zákazníkom a bez zaplattenia tovaru vyšiel von z predajne, čím spôsobil spoločnosti BILLA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Ul. Bajkalská č. 19/A, IČO: 31 347 037, škodu vo výške 306,24 EUR,

v bode 2/

dňa 21.03.2021 v čase o 13.11 hod. prišiel do predajne Billa na Hospodárskej ulici v Trnave, kde si pod bundu, ktorú mal v tom čase oblečenú na sebe, vložil 4 ks čokolády zn. Lindor v hodnote 21,96 EUR, 1 ks Brise Aerosol v hodnote 2,99 EUR a 1 ks RA.whisky 40% v hodnote 8,99 EUR a následne pristúpil k pokladničnej zóne, kde zaplatil len tovar, ktorý mal v nákupnom košíku, následne opustil pokladničnú zónu bez zaplattenia tovaru, ktorý mal ukrytý pod bundou, čím spôsobil spoločnosti BILLA s.r.o., so sídlom Ul. Bajkalská č. 19/A, Bratislava, IČO: 31 347 037, škodu krádežou v celkovej výške 33,94 EUR, pričom obvinený sa skutku dopustil hoci bol dňa 09.03.2021 postihnutý za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nakoľko sa dopustil drobnej krádeže v predajni Billa, na Ul. Ferka Urbánka v Trnave a za tento skutok mu bola udelená bloková pokuta nezaplattená na mieste vo výške 30,- EUR, číslo pokutového bloku 12136216,

v bode 3/

v období od 20.03.2021 do 21.03.2021 v nočných hodinách v presne neustálenom čase, vnikol cez neuzamknutú bránu na pozemok prináležiaci k rodinnému domu v E. na ulici C. Y. číslo XXXX/

X, následne vstúpil do neuzamknutej kôlne situovanej pod garážovým prístreškom na predmetnom pozemku a odcudzil odtiaľ bicykel zn. Kellys Phanatic 30 teal, bicykel zn. Kellys Cela 90 black aqua, bicykel zn. CTM Bora, cross, výrobné číslo 051101455, bicykel zn. CTM Twister cross, výrobné číslo 051101959 a detský bicykel bielo-ružovej farby presne nezistenej značky a modelu, čím spôsobil majiteľovi pozemku a uvedených vecí K. K., trvale bytom E., C. Y. číslo XXXX/X, škodu krádežou v celkovej výške 1.450,- EUR, pričom obvinený sa skutku dopustil hoci bol dňa 09.03.2021 postihnutý za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nakoľko sa dopustil drobnej krádeže v predajni Billa, na ul. Ferka Urbánka v Trnave a za tento skutok mu bola udelená bloková pokuta nezaplatená na mieste vo výške 30,- EUR, číslo pokutového bloku 12136216.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému - spoločnosti BILLA s.r.o. so sídlom 821 02 Bratislava, Bajkalská č. 19/A, IČO: 31 347 037 škodu vo výške 306,24 EUR.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému - K. K., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom E., C. Y. č. XXXX/X škodu vo výške 1.000,- EUR.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného K. K., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom E., C. Y. č. XXXX/X so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Prvostupňový súd odôvodnil napadnutý rozsudok v rozsahu č. I. 380-389 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný N. I. i okresný prokurátor, ktoré následne písomne zdôvodnili osobitnými písomnými podaniami.

V písomnom zdôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ľubice Januškovej namietal, že vo vzťahu ku skutkom pod bodom 1. a 2. sa priznal už v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie o vine a preto jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností v tomto rozsahu preukázaná. Čo sa týka skutku pod bodom 3/, je pravdou, že v prípravnom konaní sa k tomuto skutku priznal, no na hlavnom pojednávaní svoju vinu poprel. Je toho názoru, že okrem jeho priznania nebol vo vzťahu k tomuto skutku vyprodukovaný žiaden relevantný dôkaz, ktorý by bez pochybností preukazoval jeho spáchanie. Po rekapitulácii vykonaného dokazovania uviedol, že hodnotenie dôkazov tak, ako to učinil prvostupňový súd je v rozpore s § 2 ods.12 Tr. por.

Na jednej strane súd tvrdí, že je tu podozrenie na účasť svedka I. na spáchaní žalovaného skutku, vzápätí na druhej strane tvrdí, že svedka I. nič z vykonaného dokazovania s predmetným skutkom nespája v takej intenzite, aby bolo možné konštatovať, že obžalovaný spáchal skutok spoločne so svedkom. V tejto súvislosti je potrebné dať do pozornosti súdu skutočnosť, že na respirátore, zaistenom na mieste činu, bola zistená výlučne DNA svedka I., je teda vylúčené, že by tento respirátor zanechal na mieste činu niekto iný ako svedok I. a už vôbec nie je preukázané, že ho tam zanechal obžalovaný.

Ak by s respirátorom prišiel do kontaktu aj obžalovaný, potom je pravdepodobné, že by sa na ňom našla aj DNA obžalovaného. Svedok I. požičal obžalovanému mu rúško modrej farby a zaistený respirátor bol bielej farby, teda v žiadnom prípade nemohol respirátor zanechať na mieste činu obžalovaný. Neobstojí preto tvrdenie súdu, že svedka I. nič z vykonaného dokazovania s predmetným skutkom nespája v takej intenzite, že by bolo možné konštatovať, že ho spáchal. Obžalovaný je toho názoru, že spojenie svedka I. so žalovaným skutkom je preukázané dôkazmi oveľa väčšej intenzity, ako je preukázané spojenie obžalovaného s týmto skutkom. Poukazuje hlavne na okolnosti, za akých boli bicykle vydané svedkovi I., že tieto bicykle boli uložené u svedka I., ktorý musel mať o ich existencii vedomosť, ďalej poukazuje na komunikáciu medzi svedkom I. a ním (obžalovaným), z ktorej vyplýva, že obžalovaný ide pre bicykle a tieto chce odovzdať ďalšej osobe, a najmä zaistený respirátor s DNA svedka I..

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vysvetlil súdu, prečo sa v prípravnom konaní k spáchaniu skutku v bode 3/ obžaloby priznal tak, že toto priznanie bolo pod vplyvom uistenia zo strany orgánu činného v trestnom konaní, že priznanie bude pre neho znamenať poľahčujúcu okolnosť a bude mať za následok uloženie miernejšieho trestu. Obžalovaný nemal záujem na rozsiahlom dokazovaní a preukazovaní svojej nevinu a preto priznal spáchanie všetkých skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Trestný zákon nakoniec pripúšťa možnosť dohody medzi obvineným a prokurátorom o vine a treste, čo má pre

obvineného význam v tom, že môže rátať s nižším trestom. Nakoľko však bol obžalovanému trestným rozkazom uložený nepodmienečný trest na samej hornej hranici trestnej sadzby vo výmere 24 mesiacov, nemal dôvod vyhlásiť na hlavnom pojednávaní vinu aj zo skutku, ktorý nespáchal, pretože priznanie v prípravnom konaní sa mu nijako nepremietlo do výšky trestu.

Je toho názoru, že uznanie viny zo spáchania skutku v bode 3/ obžaloby je založené na dôkazoch, ktoré súd nesprávne vyhodnotil. Súd sám pripúšťa, že na spáchaní tohto skutku sa mohla podieľať i iná osoba. Je potom na mieste pripustiť aj možnosť, že skutok sa nestal tak, ako je popísaný v obžalobe, že ho spáchal niekto iný ako obžalovaný, prípadne ho spáchali viaceré osoby a že účasť obžalovaného na spáchaní skutku nie je taká, ako, je uvedené v obžalobe. Ide teda o veľmi závažné spochybnenie obžaloby pretože v prípade pripustenia možnosti viacerých páchatelov by bolo potrebné zistiť presne mieru zavinenia každého z nich, nakoľko od tejto miery by mal závisieť aj trest.

V danom prípade mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest na samej hornej hranici trestnej sadzby. Výšku trestu súd odôvodnil tým, že v jeho osobe ide o špeciálneho recidivistu, ktorý pácha majetkovú trestnú činnosť a ani predchádzajúce tresty odňatia slobody na jeho osobu nemali želaný účinok.

V prebiehajúcom konaní bol uznaný za vinného z prečinov, pri ktorých bola spôsobená malá škoda. Časť spôsobenej škody bola nahradená tým, že odcudzené potraviny v predajni Billa na Hospodárskej ulici v Trnave boli vrátené do predajne a dva z odcudzených bicyklov boli vrátené poškodenému. Súd v odvolaní napadnutom rozsudku preto zaviazal obžalovaného iba k náhrade zostatku spôsobenej škody v celkovej sume 1306,24 Eur, ktorú je ochotný nahradiť, čo vyplýva z jeho odvolania proti rozsudku.

Je pravdou, že už bol v minulosti viac krát odsúdený za majetkovú trestnú činnosť, uložené tresty si však riadne vykonal. Trest za žalované skutky by mal byť preto úmerný k závažnosti aktuálne spáchaného trestného činu a mal by zohľadňovať aj jeho postoj k trestnej činnosti. K spáchaniu trestných činov v bodoch 1 a 2 obžaloby sa priznal, svoje konanie oľutoval a prejavil záujem nahradiť spôsobenú škodu. Uložený trest 24 mesiacov pri zákonom stanovenej trestnej sadzbe 0 až 2 roky považuje vzhľadom na uvedené za neprimerane prísny.

Na hlavnom pojednávaní dňa 24.08.2021, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, namietať obžalovaný stratu dôvery voči ustanovenej obhajkyňi JUDr. Janušovej a žiadal ustanoviť iného obhajcu. Súd námietky obžalovaného ako dôvod na oslobodenie obhajkyne spod obhajoby neuznal.

Je toho názoru, že obhajoba je založená v prvom rade na vzájomnej dôvere medzi obhajcom a klientom, čo v danom prípade nie je naplnené a tým nie sú vytvorené podmienky pre riadne poskytovanie obhajoby obžalovanému. V záujme ochrany zákonom garantovaných práv a záujmov obžalovaného dáva na zváženie odvolaciemu súdu, či pretrvávajúca nedôvera, ktorá vyplýva aj z písomného odôvodnenia odvolania obžalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa, nie je závažným dôvodom v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 Tr. poriadku na oslobodenie obhajkyne spod povinnosti obhajovať obžalovaného a ustanovenie mu iného obhajcu.

Na základe vyššie uvedeného vyslovil názor, že vykonaným dokazovaním nie je možné jednoznačne ustáliť jeho účasť na spáchaní žalovaného skutku v bode 3 obžaloby a to ani ako jedného páchatela ale ani ako spolupáchatela s Y. I., ako to naznačil súd prvého stupňa. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d), e) zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a sám vo veci rozhodol a v zmysle zásady in dubio pro reo obžalovaného spod obžaloby v bode 3) obžaloby v celom rozsahu oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný a uložil obžalovanému primeraný trest v dolnej polovici trestnej sadzby, alternatívne odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Následne vlastným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 16.09.2021 obžalovaný podal návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, t.č. v ÚVTOS Leopoldov, ktorý môže potvrdiť, že bicykle z ktorých krádeže je obvinený predal Y. I. práve on. Dôvod, prečo takýto návrh nepodal skôr bol ten, že o tejto skutočnosti sa dozvedel až po písomnom doručení napadnutého rozsudku. Vykonanie dôkazu by znamenalo to, že on (obžalovaný) odcudzené bicykle iba prevzal od svedka I. a odovzdal ich svedkovi I.. Písomné podanie od obžalovaného označené ako „Čestné prehlásenie“, doručené okresnému súdu dňa 22.09.2021 obsahuje popis Y. A. o tom, ako dňa 10.09.2021 výhodne kúpil od 3 chalanov presne tie bicykle, ktoré sú obsahom skutkovej vety obžaloby a následne ich predal svedkovi Y. I., z čoho podľa neho vyplýva, že skutok nemohol spáchať N. I.. Popísaný príbeh rozprával na cele, kde je ubytovaný aj obžalovaný. Zároveň vyhlásil, že táto výpoveď sa zakladá na pravde.

Dňa 08.11.2021 bolo odvolaciemu súdu doručené ďalšie písomné „doplnenie odvolania obžalovaného“ prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Peružeka, v ktorom sa uvádza, že na základe toho, že bol

Okresným súdom v Trnave v predmetnom konaní ustanovený ako obhajca obžalovaného N. I. dopíňa odvolanie obžalovaného nasledovne.

V predmetnej trestnej veci obžalovaného Okresný súd Trnava vyhovel žiadosti ustanoveného obhajcu obžalovaného od povinnosti obhajovanie obžalovaného a súd ju následne oslobodil od tejto povinnosti. Uvedené sa však čiastočne nezakladá na pravde, nakoľko už dňa 24.8.2021, keď bolo vo veci nariadené pojednávanie a vydaný odsudzujúci rozsudok, vyslovene uviedol obžalovaný, že nemá dôveru k ustanovenej obhajkyni, ale samosudca tomuto nevyhovel a napriek tomu vo veci rozhodol.

Porušenie práva na obhajobu vidí obžalovaný v tom, že napriek nedôvere k obhajcovi, ktorú prejavil na hlavnom pojednávaní samosudca uviedol, že tohto obhajcu neoslobodí spod obhajoby obžalovaného, ale s odstupom niekoľkých dní samosudca (došlo k zmene zákonného sudcu) už s tými istými argumentmi vyhovel žiadosti obhajcu a ustanovil obžalovanému iného obhajcu, pričom za to obdobie nedošlo k žiadnej skutkovej zmene dôvodom, pre ktorých bola nedôvera medzi obžalovaným a vtedajším obhajcom p. JUDr. Januškovou. Týmto bolo porušené právo na obhajobu a tým aj právo na spravodlivý proces. Má za to, že obžalovaný nie je povinný detailne popísať všetky dôvody nedôvery medzi obhajcom a ním ako klientom, podstatné je to, že súčasne aj obhajca aj klient zhodne uvádzajú, že je medzi nimi nedôvera, ktorá je takého charakteru, ktorá môže ohroziť právo na obhajobu a dôsledné poskytovanie právnej pomoci obžalovanému. Rovnako má za to, že súd porušením práva na obhajobu ako aj práva na spravodlivý proces bola aj tá skutočnosť, že okresný súd o predmetnej žiadosti na oslobodenie od povinnosti obhajovania nerozhodoval ihneď, ale taktizoval, aby ukončil dokazovanie a až potom (bez toho aby došlo k zmene skutkového stavu) rozhodol o oslobodení obhajcu spod obhajoby.

Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch odvolania namietal výlučne ustálenú právnu kvalifikáciu skutku pod bom 3/ obžaloby, keď tento oproti obžalobe neposúdil ako ďalší čiastkový pokračovací prečin krádeže, ale ako samostatný skutok krádeže s poukazom na odlišný spôsob spáchania tohto skutku. Prokurátor vyjadril názor, že všetky tri skutky spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako i subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin.

Pokiaľ ide o objektívnu súvislosť v spôsobe spáchania jednotlivých čiastkových útokov, táto podľa názoru prokurátora neznamená úplnú identickosť spáchania jednotlivých útokov, ale len určitú podobnosť medzi nimi, pričom túto podmienku treba vykladať v súvislosti s obsahom spoločného zámeru. Zámerom obvineného bolo zabezpečiť si finančné prostriedky na živobytie, nakoľko bol v čase spáchania skutkov bez príjmu a preto odcudzil len také veci, ktoré sa dali ľahko predať.

Rovnako aj objektívna súvislosť v predmete nevyžaduje, aby išlo o úplne zhodné predmety útoku, vyžaduje sa len, aby ich význam a funkčnosť boli aspoň v hrubých črtách podobné. Obžalovaný sám vo výpovedi ku skutkom v bode 1. a 2. potvrdil, že odcudzené potraviny predal, lebo nemal stálu prácu. Pri odcudzených bicykloch bolo dokazovaním preukázané, že tieto obratom predal svedkovi B. I.. Teda predmetom útoku boli veci, ktoré obvinený vedel obratom speňažiť.

V súvislosti s jednotiacim zámerom páchatel'a teda nie je logické predmet útoku deliť podľa toho, či ide o tovar predávaný v prevádzkach potravín, alebo vo vlastníctve súkromnej osoby. Takéto delenie predmetu útoku je aj v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou Okresného súdu Trnava, kde v iných rozsudkoch obdobné konania súd posúdil ako pokračovací trestný čin - bez ohľadu či išlo o tovar odcudzený v obchodných prevádzkach alebo o veci vo vlastníctve súkromných osôb (napr. rozsudky Okresného súdu Trnava sp.zn. 34T/82/2018, sp.zn. 9T/20/2019 alebo 1T/2/2019).

V prípade objektívnej súvislosti (v čase spáchania jednotlivých útokov, v spôsobe spáchania jednotlivých útokov a subjektívnej súvislosti medzi jednotlivými útokmi) musí existovať objektívna súvislosť vo všetkých troch komponentoch, ktorých pomer môže byť rôzny a dokonca jedna z uvedených súvislostí môže byť inými zatlačená do úzadia a taktiež musí byť objektívna súvislosť posudzovaná v kontexte subjektívnej súvislosti, teda pre pokračovací trestný čin sa čiastkové útoky po objektívnej stránke musia javiť ako postupné realizovanie subjektívnych súvislostí, čo v prípade obžalovaného bolo vykonaným dokazovaním preukázané, keď v oboch prípadoch išlo o krádež vecí za účelom ich ďalšieho predaja.

Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a sám vo veci rozhodol (§ 321 ods.1 písm. b), d) Tr. por., § 322 ods.3 Tr. por.).

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupcu KP Trnava, obžalovaného, obhajcu obžalovaného a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodených.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol vyhovieť odvolaniu okresného prokurátora na základe dôvodov, ktoré boli podrobne rozvedené v jeho písomnom vyhotovení.

Obhajca obžalovaného spolu s obžalovaným na verejnom zasadnutí poukazovali na písomné dôvody odvolania s tým, že považujú napadnutý rozsudok za nesprávny a nezákonný, navrhujú ho zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného i okresného prokurátora sú nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu vecí nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí všetky správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa (ktorý tento v napadnutom rozsudku veľmi podrobným spôsobom odôvodnil).

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II.US 78/05, III.US 264/08, IV.US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Ak si potom nadriadený súd osvojuje správnosť záverov napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je jeho úlohou zamerať sa výlučne na riešenie odvolacích námietok odvolateľov.

K odvolacím námietkam obžalovaného (vo vzťahu k napadnutému výroku o vine v bode 3 rozsudku a porušení obhajobných práv):

Krajský súd preskúmajúc napadnutý výrok rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam týkajúcich sa skutku v bode 3/ rozsudku na základe podaného odvolania obžalovaným zistil nasledovné skutočnosti.

V prvom rade po preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd uvádza, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Trestného poriadku najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Trestného poriadku práva na obhajobu - § 2 ods.9 Trestného poriadku , voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Trestného poriadku , i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe (aj pokiaľ ide o skutky pod bodom 1. a 2. rozsudku, ku ktorým sa obžalovaný priznal, tieto oľutoval a ktoré následne ani neboli odvolaním napadnuté) a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o ustálený skutkový stav vo vzťahu k tretiemu skutku obžaloby, krajský súd uvádza, že vo vzťahu k napadnutým skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu pod bodom 3/ rozsudku je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu.

Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré zároveň plne napĺňa požiadavky ustanovenia § 168 ods.1 Tr. por.

Obžalovaný, ktorý spáchanie skutku na hlavnom pojednávaní poprel, je aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne usvedčovaný predovšetkým svojou vlastnou výpoveďou z prípravného konania, ktorá bola za plného rešpektovania procesných pravidiel prečítaná na hlavnom pojednávaní a v ktorej tento uviedol, že predmetný skutok spáchal sám tak, ak je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, v tom zmysle, že v marci roku 2021 niekedy v nočných hodinách vnikol cez neuzamknutú kovovú bránu na pozemok domu na ulici C. Y. a z neuzamknutej kôlne odcudzil celkom 5 bicyklov.

Výpoveď obžalovaného z prípravného konania je podporená i svedeckou výpoveďou svedka B. I., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že mu v nedeľu zavola obžalovaný s tým, že potrebuje požičať peniaze, na čo svedok reagoval tak, že obžalovanému oznámil, že mu nepožičia bez toho, aby mu obžalovaný dal niečo do zálohu, na čo obžalovaný reagoval tak, že môže dať svedkovi do zálohu bicykle, ktoré má u kamaráta. Svedok prišiel spoločne s obžalovaným k nákupnému centru na Zátvore, kde mu obžalovaný odovzdal štyri bicykle a on obžalovanému vyplatil sumu 185 EUR. Svedok následne odišiel do Kauflandu, kde stretol nejakého známeho, ktorému dva bicykle predal za sumu 100 EUR a poobede svedkovi volali policajti s tým, aby sa dostavil na políciu, pretože bol videný, ako boli do jeho auta nakladané bicykle. Svedok následne na polícii dva bicykle, ktoré mu ostali vydal. Svedok ďalej vypovedal, že keď pristavil svoje auto ku vchodu, bicykle z vchodu nosil obžalovaný. Svedok uviedol, že vo vchode nikoho nevidel, ale nevie vylúčiť, či tam niekto nestál a obžalovanému nedržal dvere, pretože pri vchode je stena, ktorá mu zakrývala výhľad na vchod. K bicyklom svedok ďalej uviedol, že sa s obžalovaným nedohodol na tom, kedy mu obžalovaný vráti peniaze, avšak keď sa obžalovaného pýtal, či si bicykle vyzdvihne alebo nie, obžalovaný sa k tomu nevyjadroval a svedok počítal s tým, že si ich obžalovaný nevyzdvihne. Svedok uviedol, že ak by predpokladal, že by bicykle mohli byť kradnuté, tak by ich nevzal do zálohu a ani by ich nekúpil.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného, táto bola postavená najskôr na tom, že jeho priznanie sa k spáchaniu skutku bolo motivované snahou o výhody v podobe nižšieho trestu a následne (v rámci odvolacieho konania) sa opiera o novo zisteného a podľa názoru odvolacieho súdu bezpochyby „ vyfabulované “ dôkazy v podobe výpovede svedka Y. Z. z výkonu väzby (ktorý dôkaz odvolací súd z dôvodu nadbytočnosti a nedôvodnosti následne odmietol vykonať), v zmysle ktorej (pozn. výpoveď spísaná obžalovaným na samostatnú listinu) mali byť odcudzené bicykle získané týmto svedkom poctivým spôsobom od neznámych osôb a následne predané svedkovi I., od ktorého obžalovaný tieto len prevzal.

Uvedené tvrdenia obžalovaného považuje odvolací súd za čisto účelové, tendenčné, prispôbené dôkaznej situácii s jediným cieľom a tým je jeho vyvinenie sa zo skutku, z ktorého je dostatočne usvedčovaný svojou vlastnou výpoveďou z prípravného konania, výpoveďou svedka I., ako i ostatnými vo veci vykonanými nepriamymi dôkazmi (výpoveď poškodeného K. K. , listinnými dôkazmi a podobne).

Správne preto prvostupňový súd vyhodnotil obsah výpovedí obžalovaného v kontexte s výpoveďou svedka B. I. a ostatných dôkazov, a na tomto základe správne vykonaného dokazovania aj uznal vinu ku skutku v bode 3 rozsudku.

Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že počas dokazovania mohla byť preukázaná aj účasť inej osoby na spáchanom skutku, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť vyplýva iba z istých hypotéz a domniek, ktoré čisto v teoretickej rovine vyjadril prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, no nemá taký vplyv na zistený skutkový stav, ktorý by následne ovplyvnil ustálenie skutkových zistení v tom zmysle, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

K obrane obžalovaného spočívajúcej v tom, že jeho priznanie bolo účelové s cieľ príslubu miernejšieho trestu krajský súd uvádza, že každý priemerne inteligentný človek má vedomosť o tom, že priznanie sa k spáchaniu trestného činu nesie so sebou aj náležité dôsledky v podobe sankcie vyplývajúcej z trestného kódexu a preto, ak pri riadnom poučení o následkoch takejto výpovede pristúpi obvinená osoba v prípravnom konaní k priznaniu sa k spáchaniu trestného činu, musí si byť vedomá aj toho, že na takúto skoršiu výpoveď bude možné prihliadnuť (v súlade s príslušnými procesnými pravidlami) i v neskorších štádiách trestného konania aj napriek tomu, že jej obsah vypočúvaná osoba zmení resp. popre jej obsah, najmä po zistení (v prípade vydania Trestného rozkazu okresným súdom, ako to bolo v danom prípade), že tento prejav nebol zohľadnený pri uložení druhu a výmery trestu. Taktiež mal obžalovaný, ako osoba doposiaľ až 17 krát súdne trestaná, podľa názoru odvolacieho súdu, dostatočné znalosti o tom, že výšku trestu za spáchanú trestnú činnosť neurčuje konajúci orgán činný v trestnom konaní, ale je to súd, ktorý rozhoduje o vine a treste a preto námietka obžalovaného o tom, že jeho priznanie bolo motivované výlučne ponúknutým miernym trestom, o uložení ktorého bol ubezpečený konajúcim policajtom, je neopodstatnená.

Krajský súd je toho názoru, že okresným súdom prezentovaná úvaha pri hodnotení súboru usvedčujúcich dôkazov má náležitú podobu a logický charakter. Odpoveď okresného súdu na vymedzené námietky obžalovaného tak hodnotí krajský súd ako vyčerpávajúcu, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu aj judikatúrou ústavného súdu a preto námietka obžalovaného, že okresný súd sa pri svojom rozhodovaní dostatočne nevysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, resp. tieto nevyhodnotil v súlade so zákonom, nemá taktiež svoje opodstatnenie.

Rovnako, ako zjavne neopodstatnenú krajský súd hodnotí námietku obžalovaného o zásahu do jeho práva na obhajobu, keď konajúci súd podľa vyjadrenia obžalovaného najskôr nevyhovел jeho žiadosti o zmenu ustanovenej obhajkyne, hoci už skôr prezentoval (obžalovaný), že nemá ku nej dôveru a následne (po zmene zákonného sudcu) tejto jeho požiadavke vyhovel.

Krajský súd na danom mieste uvádza, že k namietanému porušeniu základného práva na obhajobu obžalovaný vo svojom odvolaní neidentifikoval žiadnu reálnu možnosť porušenia tohto práva. Základné právo na obhajobu predstavuje právo obvineného v trestnom konaní pripraviť si obhajobu, teda mať adekvátny čas na prípravu obhajoby a následne priestor na obhajobu v samotnom konaní buď sám, alebo prostredníctvom obhajcu. Z odvolacích námietok (ako i z obsahu spisu) je zrejmé, že v konaní pred okresným súdom bol obžalovaný po celý čas (do vyhlásenia napadnutého rozsudku) zastúpený obhajkyňou JUDr. Januškovou a vo svojom odvolaní obžalovaný neopísal žiadny moment, keď malo byť zasiahnuté do akéhokoľvek aspektu jeho základného práva na obhajobu. Zo žiadosti o oslobodenie obhajkyne JUDr. Ľubice Januškovej zo dňa 25.08.2021 len vyplýva, že obžalovaný nebol spokojný so spôsobom a vedením obhajoby.

Odvolací súd v danom smere poukazuje na nález ÚS SR pod sp. zn. II. ÚS 452/2010 z ktorého vyplýva, že tak v prípade zvoleného, ako aj v prípade ustanoveného obhajcu štát zásadne nenesie zodpovednosť za zlý výkon obhajoby. Vyplýva to zo skutočnosti, že advokácia je nezávislá od štátu a výkon obhajoby je predovšetkým otázkou vzťahu medzi obvineným a obhajcom. V prípade ustanoveného obhajcu má však obvinený právo nie na ustanovenie, ale na pomoc obhajcu. Dohovor o ochrane ľudských práv a

základných slobôd zaručuje nie teoretické práva, ale práva konkrétne a účinné. Ustanovenie obhajcu ešte samo osebe nezabezpečuje účinnú obhajobu. Ak ustanovený obhajca prima facie neplní svoje povinnosti, príslušné orgány musia ustanoviť iného obhajcu alebo urobiť vhodné opatrenia, aby obhajoba nebola iluzórna. Nečinnosť príslušných orgánov v takej situácii treba kvalifikovať ako porušenie čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V danom prípade nebolo zistené, že by si ustanovená obhajkyňa JUDr. Janušková neplnila svoje povinnosti vyplývajúce jej s výkonu obhajoby a preto námietku obžalovaného v danom smere nepovažuje odvolací súd za dôvodnú.

Krajský súd na tomto mieste zdôrazňuje, a vyplýva to i z judikatúry Ústavného súdu SR (obdobne viď I. ÚS 407/2019), že ak obhajoba obvineného v konečnom dôsledku neprinesie želaný efekt, takýto výsledok, resp. v konečnom dôsledku neúspešná obhajoba nepredstavuje porušenie základného práva na obhajobu.

Preto ani rozhodnutie súdu o tom, že v zmysle § 43 Tr. por. nepovažuje za dôvodné oslobodiť ustanoveného obhajcu obžalovaného od obhajoby a následne (po zmene v osobe samosudcu), keď tento posúdil argumenty ako dôvodné, a ustanovenú obhajkyňu spod obhajoby oslobodil a obžalovanému ustanovil iného obhajcu, nemožno (bez iných konkrétnych dôvodov) považovať za porušenie jeho práva na obhajobu. Nie je nič nezvyčajné, ak po zmene v osobe zákonného sudcu dôjde k prehodnoteniu právneho názoru ohľadom predchádzajúcich procesných postupov (realizovaných predtým vo veci konajúceho sudcu), čo však automaticky neznamená, že predtým vykonané procesné úkony trestného konania boli v rozpore so zákonom.

Z rozsudku NS SR pod sp. zn. 4To /2/2008 je zrejmé, že súd nie je povinný prispôbovať režim konania pred súdom a jeho priebeh predstávam obžalovaného a jeho požiadavkám o zmenu obhajcu.

Taktiež je potrebné uviesť, že pokiaľ bol obvinený nespokojný so spôsobom obhajoby alebo mal iné výhrady, mal predovšetkým možnosť si zvoliť obhajcu sám na základe vlastného prieskumu , čo však obžalovaný neučinil. Pri zvolenom obhajcovi je v prvom rade vecou obvineného, kedy a koho z osôb oprávnených k poskytovaniu právnej pomoci formou obhajoby v trestnom konaní svojou obhajobou poverí, prípadne či vôbec tohto svojho práva využije. Ak toto právo nevyužije, je vystavený náhodnému výberu v zozname uvedených obhajcov „ex offa“, pričom ustanovujúci súd nie je oprávnený posudzovať "kvalitu" obhajoby, a ani za ňu nezodpovedá. Za spôsob vykonávania úkonov obhajcu zodpovedá obhajca v zmysle zákona o advokácii.

Na základe vyššie uvedeného považoval odvolací súd námietky obžalovaného za nedôvodné

K odvolaniu prokurátora (k namietanej právnej kvalifikácii súdom prvého stupňa):

V prvom rade je potrebné uviesť, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom okresného súdu, ktorý skutok pod bodom 3/ rozsudku na rozdiel od obžaloby okresného prokurátora neposúdil ako ďalší čiastkový útok jedného pokračovacieho trestného činu, ale ako samostatný trestný čin /prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona/, pričom ako dôvod na iné právne posúdenie konania obžalovaného považoval skutočnosť, že hoci aj v tomto prípade je daná objektívna súvislosť v čase ako aj jednotiaci zámer obžalovaného niečo odcudziť, odlišný je podľa okresného súdu spôsob spáchania tohto skutku ako aj predmet útoku. Okresný súd v danej súvislosti tiež uviedol, že kým v prípade skutkov pod bodmi 1/ a 2/ tohto rozsudku ide o krádeže v prevádzkach potravín, v prípade skutku pod bodom 3/ tohto rozsudku ide o krádež spáchanú na pozemku prináležiacom k rodinnému domu. Odlišný je aj predmet útoku (hoci chráneným objektom je vo všetkých prípadoch vlastnícke právo a v prípade skutku pod bodom 3/ tohto rozsudku aj domová sloboda), keď v prípade skutkov pod bodmi 1/ a 2/ tohto rozsudku ide o tovar predávaný v prevádzkach potravín a v prípade skutku pod bodom 3/ obžaloby o bicykle vo vlastníctve súkromnej osoby. V prípade skutku pod bodom 3/ rozsudku tak obžalovaný podľa názoru okresného súdu spáchal prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. g) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Takýto právny názor ohľadom rozdielneho náhľadu vo vzťahu k ustálenej právnej kvalifikácii súdom prvého stupňa oproti obžalobe okresného prokurátora zdieľa i odvolací súd, ktorý v danom smere v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie okresného súdu s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Navyiac má k danej problematike za potrebné uviesť nasledovné.

Za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu a trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin/ to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky/.

V danom smere odvolací súd uvádza / a v tomto smere vychádza i z akceptovanej právnej literatúry vid. komentár k Trestnému zákonu, Všeobecná časť, autori : Burda, Čentéš, Kolesár, Záhora a spol., C. H. Beck, r. 2010/, že o objektívnu súvislosť v spôsobe útoku nepôjde za predpokladu, že z hľadiska spôsobu útoku bola naplnená tá istá skutková podstata trestného činu , ak sa spôsob útoku fakticky značne odlišuje (napr. niekoľko útokov tvoriacich pokračovací trestný čin krádeže bolo zameraných na krádeže z chatiek vlámaním v opustenej záhradkárskej osade v noci, oproti tomu ten istý páchatel ukradol drahý kameň z múzea počas otváracích hodín z múzea ako bežný návštevník tým, že nadvihol veko bezpečnostnej vitríny vtedy, keď sa na neho nikto nedíva).

Okresný súd v prejednávanej veci preto správne ustálil, že pokiaľ v prípade skutkov pod bodmi 1/ a 2/ rozsudku išlo o krádeže v prevádzkach potravín (kde poškodeným bola právnická osoba prevádzkujúca podnikateľskú činnosť), v prípade skutku pod bodom 3/ tohto rozsudku išlo už o krádež spáchanú na pozemku prináležiacom k rodinnému domu (poškodeným bola súkromná osoba ktorej bolo zároveň narušené právo na súkromie , a teda nešlo zjavne o totožnú objektívnu súvislosť v spôsobe ako i zameranom predmete útoku.

Z vyššie uvedených dôvodov teda považoval krajský súd odvolacie námietky okresného prokurátora za nedôvodné a teda ako také ich nemohol pri svojom rozhodovaní o jeho odvolaní akceptovať.

Na veci nič nemení ani prokurátorom namietaný fakt, že v iných trestných veciach tunajšie okresné súdy (na ktoré prokurátor v konkrétnostiach poukazoval) posudzujú (resp. posudzovali) obdobné protiprávne konanie páchatelov iným spôsobom, ako je naznačené vyššie, pričom odvolací súd v tomto smere zvyrazňuje, že v danom prípade jednak nie je viazaný právnymi názormi všeobecných súdov v iných právnych veciach (ktoré nie sú všeobecne záväzné) a tiež to, že právna teória a prax nie je nemennou kategóriou, ale neustále sa vyvíjajúcou dynamickou činnosťou s pravidelnými obmenami, ktoré sú dôsledkom neustáleho vývoja ľudskej spoločnosti a regulácie spoločenských vzťahov.

Z uvedených dôvodov preto ani táto odvolacia námietka prokurátora nemá svoje opodstatnenie.

K výroku o treste:

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému pri zistenej prevahe priťažujúcich okolností (§ 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 Trestného zákona) a absencii akýchkoľvek poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 Trestného zákona) na vrchnej hranici zákonnej trestnej sadzby podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. vo výmere 2 roky nepodmienečne, zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou tak, ako na to vecne správne poukázal v napadnutom rozsudku už okresný súd.

Tieto dôvody, keďže sú správne, si odvolací súd osvojil a odkazuje na ne, pričom navyše len uvádza, že obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá nie len v závislosti od závažnosti činu, ale i od osobných pomerov obžalovanej osoby a jeho trestnej minulosti, ktoré sú rovnocennými právnymi skutočnosťami a tiež rozhodujúcimi kritériami pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

V danej súvislosti odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestnej činnosti v celom rozsahu a túto by aj úprimne oľutoval, konajúci okresný súd by aj napriek prevahe priťažujúcich okolností a jeho trestnej minulosti bol povinný na takúto okolnosť prihliadnuť a zároveň zohľadniť (v prospech obžalovaného) pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Vzhľadom však k tej skutočnosti, že obžalovaný svoju trestnú činnosť priznával iba čiastočne (v rozsahu skutku 1 a 2 rozsudku, za krádeže v obchode, ktorá trestná činnosť mu bola aj napriek jeho priznaniu bezpečne preukázaná celým radom iných dôkazov), nebolo možné toto jeho (iba čiastočné) priznanie zohľadniť vo výške trestu a to najmä s poukazom na jeho osobnostné charakteristiky, ktorý ako 17 krát súdne trestaný recidivista prevažne majetkovej trestnej činnosti, sa zrejme absolútne neponaučil z predchádzajúcich nepodmienečných trestov a preto jediným možným riešením z hľadiska generálnej prevencie bolo uloženie trestu odňatia slobody na samej vrchnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby v trvaní 2 rokov, ktorý na uvedenú dobu naplní ostatný predpokladaný účel trestu v podobe ochrany spoločnosti pred konkrétnym páchatelom majetkovej trestnej činnosti.

Rovnako vecne správne a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je aj výrok o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti už bol vo výkone trestu odňatia slobody

Keďže odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k týmto výrokom, neakceptoval ani v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného.

So zreteľom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolania obžalovaného i okresného prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.